

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1174/2568

บริษัท อ.โจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/33, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26, ป.พ.พ. มาตรา 306

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามใบคำขอรับสินเชื่อจำเลยระบุว่าสมัครด้วยบัตรเครดิต ไม่ปรากฏว่าจำเลยตกลงรับสินเชื่อซื้อสินค้าและรับสินเชื่อเป็นเงินสด ตามคำฟ้องเป็นการใช้บัตรเครดิตชำระราคาสินค้าและเบิกถอนเงินสด แม้จำเลยสามารถเบิกถอนเงินสดที่ ได้รับโดยใช้บัตรที่บริษัท จ. ออกให้จำเลย แต่สิทธิเรียกร้องในหนี้ตามฟ้องไม่ได้เกิดจากจำเลยใช้บัตรเครดิตของจำเลยซื้อสินค้าและเบิกถอนเงินสดแล้วบริษัทออกเงินทดรองจ่ายไปก่อนซึ่งมีอายุความ 2 ปี ตามที่จำเลยอ้าง ทั้งการที่จำเลยสมัครขอรับสินเชื่อเงินสดตามคำฟ้องเป็นกรณีที่จำเลยกู้ยืมเงินจากบริษัท จ. โดยมีข้อตกลงให้จำเลยชำระต้นเงินและดอกเบี้ยคืนแก่บริษัทเป็นงวดรายเดือน เดือนละ 2,748 บาท มีกำหนด 24 เดือน จึงเป็นการชำระเงินผ่อนคืนทุนเป็นงวด ๆ ซึ่งมีอายุความ 5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 (2) เมื่อจำเลยให้การแล้วว่าหนี้ตามฟ้องขาดอายุความเมื่อใด โจทก์มีสิทธิเรียกร้องเมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้องขาดอายุความไปแล้ว คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ แม้จำเลยให้การต่อสู้ว่าหนี้ตามฟ้องเป็นหนี้บัตรเครดิตตามความเข้าใจของจำเลยมีอายุความ 2 ปี นับแต่วันที่จำเลยผิดนัดชำระหนี้ไม่ได้ให้การต่อสู้ว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ 5 ปี ตาม ป.พ.พ. 193/33 (2) ก็ตาม แต่เป็นหน้าที่ศาลที่จะปรับบทกฎหมายว่ากรณีต้องด้วยบทกฎหมายมาตราใด ประกอบกับ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลตรวจสอบคำให้การของจำเลย หากศาลเห็นว่าคำให้การไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้ คดีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า หนี้สินเชื่อกู้ยืมตามฟ้องขาดอายุความ 5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 (2) หรือไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 52,269.32 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 15 ต่อปี จากต้นเงิน 27,325.32 บาท นับถัดจากวันที่ 11 มีนาคม 2564 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษากลับ ให้จำเลยชำระเงิน 36,760.69 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 27,325.32 บาท นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2560 จนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ ดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 11 มีนาคม 2564) ต้องไม่เกิน 15,508.63 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้ฟังเป็นยุติได้ว่า เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 จำเลยสมัครขอรับสินเชื่อจากบริษัท จ. ซึ่งตกลงรับจำเลยเป็นสมาชิกโดยออกบัตรสมาชิกหมายเลข 1133 0505 5811 xxxx ให้แก่จำเลย เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 จำเลยนำบัตรสมาชิกดังกล่าวไปใช้ซื้อสินค้าโทรศัพท์เคลื่อนที่จากบริษัท จ. ในวงเงิน 12,290 บาท และวันที่ 9 เมษายน 2555 จำเลย

สมัครขอรับสินเชื่อเงินสด ระบุจำนวนเงิน 40,000 บาท ส่วนเงื่อนไขการรับเงินในช่องที่ระบุว่า ธนาคารที่ต้องการให้โอนเงินเข้าบัญชี ไม่ได้ระบุว่าธนาคารใด ระบุเพียงสาขาห้วยยอด ประเภท บัญชีออมทรัพย์ เลขที่บัญชี 327226xxxx โดยมีสำเนาสมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร ธ. สาขาห้วยยอด ชื่อบัญชีจำเลย เลขที่บัญชี 327-2-26xxx-x แนบประกอบ ซึ่งตรงกับเลขที่บัญชีและสาขาที่ระบุใน ใบสมัครขอสินเชื่อเงินสดดังกล่าว และจำเลยยังลงลายมือชื่อในใบสมัครขอสินเชื่อเงินสดพร้อมกับ แนบสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยและสำเนาบัตรระบุหมายเลขสมาชิกของจำเลย โจทก์รับโอนสินเชื่อของจำเลยจากบริษัท จ. คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยได้รับอนุญาตให้ ฎีกาประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยหรือไม่ เห็นว่า การโอนสิทธิเรียกร้องตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 306 วรรคหนึ่ง บัญญัติเพียงว่า ถ้าไม่ทำเป็นหนังสือจะ ไม่สมบูรณ์ และการโอนนั้นจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ลูกหนี้หรือบุคคลภายนอกได้แต่เมื่อได้บอกกล่าว การโอนไปยังลูกหนี้หรือลูกหนี้ยินยอมด้วยในการโอนโดยทำคำบอกกล่าวหรือความยินยอมเป็น หนังสือ ไม่ได้บัญญัติว่าการโอนนั้นจะต้องทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อผู้โอนกับผู้รับโอน ดังนั้น เมื่อบริษัท จ. โอนสิทธิเรียกร้องสินเชื่อให้แก่โจทก์ โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้โอนฝ่ายเดียวก็ สมบูรณ์แล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่ จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาประการที่สองว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ตามใบคำขอรับ สินเชื่อจำเลยระบุในใบคำขอดังกล่าวว่ามีสมัครด้วยบัตรเครดิต ไม่ปรากฏว่าจำเลยตกลงรับสินเชื่อ ซินค้าและรับสินเชื่อเป็นเงินสดตามคำฟ้องเป็นการใช้บัตรเครดิตชำระราคาสินค้าและเบิกถอน เงินสด แม้จำเลยสามารถเบิกถอนเงินสดที่รับโดยใช้บัตรที่บริษัท จ. ออกให้จำเลย แต่ สิทธิเรียกร้องในหนี้ตามฟ้องไม่ได้เกิดจากจำเลยใช้บัตรเครดิตของจำเลยซื้อสินค้าและเบิกถอน เงินสดแล้วบริษัท จ. ออกเงินทดรองจ่ายไปก่อนซึ่งมีอายุความ 2 ปี ตามที่จำเลยอ้าง ทั้งการที่ จำเลยสมัครขอรับสินเชื่อเงินสดตามคำฟ้องเป็นกรณีที่จำเลยกู้ยืมเงินจากบริษัท จ. โดยมีข้อตกลง ให้จำเลยชำระเงินต้นและดอกเบี้ยคืนแก่บริษัทดังกล่าวเป็นงวดรายเดือน เดือนละ 2,748 บาท มีกำหนด 24 เดือน จึงเป็นการชำระเงินผ่อนคืนทุนเป็นงวด ๆ ซึ่งมีอายุความ 5 ปี ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) เมื่อจำเลยให้การแล้วว่า หนี้ตามฟ้องขาด อายุความเมื่อใด โจทก์มีสิทธิเรียกร้องเมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้องขาดอายุความไปแล้ว คดีจึงมี ประเด็นข้อพิพาทว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ แม้จำเลยให้การต่อสู้ว่าหนี้ตามฟ้องเป็นหนี้ บัตรเครดิตตามความเข้าใจของจำเลยมีอายุความ 2 ปี นับแต่วันที่จำเลยผิดนัดชำระหนี้ ไม่ได้ให้ การต่อสู้ว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) ก็ตาม แต่เป็นหน้าที่ศาลที่จะปรับบทกฎหมายว่ากรณีต้องด้วยบทกฎหมายมาตราใด ประกอบ กับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลตรวจ คำให้การของจำเลย หากศาลเห็นว่าคำให้การไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมี คำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้ คดีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย ว่า หนี้สินเชื่อกู้ยืมเงินตามฟ้องขาดอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์นำสืบว่า จำเลยชำระหนี้มาโดยตลอดนับแต่วันที่ 11 พฤษภาคม 2557 ถึงวันที่ 11 กันยายน 2558 โดยยอดหนี้ลดลงมาตลอดจากต้นเงิน 50,000 บาท ณ วันที่ 11 ธันวาคม 2558 เหลือ 27,325.32 บาท หลังจากนั้นจำเลยไม่ชำระหนี้ดังกล่าว ต่อมา จำเลยชำระหนี้ให้โจทก์ครั้งสุดท้ายวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 จำนวน 1,000 บาท เมื่อนำไปหัก ชำระหนี้ที่ค้างชำระในส่วนของการค่าธรรมเนียมอื่นแล้วจำเลยยังต้องรับผิดชอบชำระหนี้แก่โจทก์

36,760.69 บาท ส่วนจำเลยให้การและนำสืบว่า จำเลยไม่เคยชำระหนี้ให้แก่โจทก์ 1,000 บาท เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 โจทก์จึงมีภาระการพิสูจน์ว่าจำเลยชำระหนี้ดังกล่าว ได้ความจาก ว่าที่ร้อยตรีหญิงณัฐยา ผู้รับมอบอำนาจช่วงจากโจทก์ว่า ใบแจ้งยอดบัญชีฉบับสุดท้ายที่ส่งให้แก่ จำเลยลงวันที่ 11 ธันวาคม 2558 แต่จำเลยผิคนัดไม่ชำระหนี้จึงไม่ได้ส่งใบแจ้งหนี้ให้แก่จำเลยอีก โดยมีข้อมูลการรับเงินครั้งสุดท้ายในวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 จำนวน 1,000 บาท แต่ไม่ทราบว่า ใครจ่ายเงิน 1,000 บาท ดังนั้น เมื่อจำเลยผิคนัดไม่ชำระหนี้ตามใบแจ้งยอดหนี้วันที่ 11 ธันวาคม 2558 เป็นต้นมา แต่หลังจากโจทก์รับโอนหนี้ของจำเลยมาจากการรับโอนกิจการบัตรสินเชื่อเมื่อ วันที่ 31 มกราคม 2560 โจทก์อ้างว่ามีการจ่ายเงิน 1,000 บาท เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 ชำระหนี้ของจำเลย โดยไม่ทราบว่าใครจ่ายเงินดังกล่าว จึงเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยที่จำเลยซึ่งผิคนัด ไม่ชำระหนี้ตามใบแจ้งหนี้ครั้งสุดท้ายตั้งแต่วันที่ 11 ธันวาคม 2558 ซึ่งเป็นเวลานานแล้ว แต่ หลังจากโจทก์รับโอนหนี้ของจำเลยมาแล้ว กลับมีการจ่ายเงินเพียง 1,000 บาท เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 ชำระหนี้ของจำเลย และโจทก์นำไปหักชำระค่าธรรมเนียมอื่นที่ค้างชำระ โดย โจทก์เป็นผู้จัดทำเอกสารดังกล่าวขึ้นมาเอง เมื่อโจทก์มีภาระการพิสูจน์ แต่พยานหลักฐานของ โจทก์ยังมีข้อพิรุธน่าสงสัยและไม่สมเหตุผล จึงยังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยจ่ายเงิน 1,000 บาท ในวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ อันจะทำให้อายุความสะดุดหยุดลง เมื่อจำเลยผิคนัดไม่ ชำระหนี้ตามใบแจ้งหนี้วันที่ 11 ธันวาคม 2558 โจทก์นำคดีนี้มาฟ้องวันที่ 11 มีนาคม 2564 เกิน 5 ปี นับแต่จำเลยผิคนัดชำระหนี้ คดีโจทก์จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลย ขอนี้ฟังขึ้น ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชาตรี หาญไพโรจน์ · ชาญณรงค์ ปราณีจิตต์ · อาทิตย์ ออกเวหา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1174/2568>